

UNIAREA POPORULUI

ABONAMENTUL:
 Anual 150 Lei
 Trimestrial 75 Lei
 Trimestrate 300 Lei

Adresa: „UNIAREA POPORULUI“, Blaaj, jud. Târnava-Mică
 Intemeietori: † AL. LUPEANU-MELIN și IULIU MAIOR
 Director IULIU MAIOR

ANUNȚURI ȘI RECLAME
 se primesc la Administrație și se plătesc un șir mărunț odată 5 Lei a doua și a treia oră 4 Lei.

PE PRAGUL ANULUI AL 20-LEA

Mulțumită lui Dumnezeu sfântul, cu numărul acesta, intrăm într'al 20 lea an de viață al gazetei „Unirea Poporului“. Așadar au trecut 19 ani de muncă, grea și fără astâmpăr, în folosul neamului, al bisericii și al cetitorilor noștri; 19 ani de gânduri grele și istovitoare pentru suținerea acestei gazete; 19 ani de mari și nespuse jertfe, pe cari numai scriitorul acestui articol le cunoaște, căci tovarășul, care le-a purtat și el, a trecut la cele veșnice.

În ziua de joi 30 Ianuarie 1919 a apărut cel dintâi număr al „Unirei Poporului“, ca număr popular al „Unirii“, după gândul întemeietorii unei gazete populare se admisisse în capul celor doi întemeietori, fiieriatul Al. Lupeanu-Melin și subsemnatul, încă din 1916, de când venise el profesor la Blaaj.

Pe atunci proprietar și editor al acestei gazete era Consiliul Național Român din Blaaj, de sub conducerea fiieriatului mitropolit Vasile, care are marea vrednicie a încurajării acestei gazete. Și așa a și rămas până la 1 Februarie 1920, când cu Nr. 5, al anului II, l-am scos pe barba și răspunderea noastră proprie.

Iată ce spuneam în primul articol din numărul cel dintâi al gazetei noastre:

„Vrem luminarea satelor prin înțelepciunea tiparului bun; înținem la credința creștinească a părinților noștri; jurăm în îndeplinirea țăntelor veșnice ale neamului nostru românesc; înținem cu sfioțenie la cuvintele lui BĂRNUȚIU de pe „Câmpul Libertății“ din 1848, care visă un popor liber și stăpân pe soartea lui; ne închinăm memoriei lui IANCU și păstrăm cu scumpătate tot ceea ce fruntașii neamului românesc de pretutindeni, din trecut și de astăzi, au hotărât și hotărăesc spre binele și fericirea poporului Românesc.

„Vă grăim din Blaaj, acest vechiu lăcaș de carte românească, de unde a răsărit lumina învățaturii pentru toți Români, din Blaajul școlilor și al dascălilor, vrând să propovăduim aceeași învățatură, cinste și hărnicie...

„Din multele idei și crezuri, cari împânzesc lumea astăzi, noi vom alege pe cea curate, pe cea, cari pot să ne fie spre folos și vom pune în lumina adevărului pe prorocii mincinoși, arătându-i cu degetul.

„Cine ne înțelege, să ne armez!“
 În cea dintâi dintre „știri“ le spuneam cetitorilor noștri: „Intrând în casele Voastre, iubiți cetitori, Vă zicem cu căldură românească: Bine v'am găsit sănătoși! Binețele noastre să Vă aducă noroc și vole bună“.

A doua „știre“ era următoarea: „Unirea Poporului“ e numărul de joi al „Unirei“ de zi, care se trimite și tuturor abonașilor vechi ai numitei fol. „Unirea Poporului“ nu se face cu foarfeca, ci aduce articole originale și celea mai proaspete știri sosite la redacție până în fiecare Miercuri la ora 12. Numărul 1 se trimite ca număr de probă multora. Rugăm pe toți cei cărora le place foaia, să o arete și cunoscuților, ca să o vadă cât mai mulți“.

În articolul prim din Nr. 1 al anului următor (1920) spuneam:

„Că de atunci (adecă de un an) peste câte năczuri am trecut, câte nopți n'am dormit și câte alte jertfe n'am adus, la cea să vi-o spunem, nici așa nu ni-ați crede. Odată n'aveam hărțile, altădată ni-se strica mașina, a a treia oră nu aveam cine să ne împătore foaia, ori cine s'o ducă la poștă. Iar, drept pupază pe colac, cele mai mari necazuri ni-le făceau și ni-le fac și astăzi încă, trenul și poșta.

„Cu un cuvânt, nu credem, să mai fie vreo foale în întreagă România Mare, care să fi trecut peste atâtea necazuri și greutăți ca „Unirea Poporului“.

„Și dacă pe lângă toate acestea am isbutit s'o scoatem, și avem curajul s'o scoatem și pe viitor, e semn, că dragostea noastră a fost mai mare decât pledecile celea multe.

„Dragostea însă dragoste așteaptă. Noi nu lucrăm pentru bani, suntem săraci, n'avem casă, n'avem masă, avem însă dragoste față de acest neam românesc, față de acei țărani cu palma scorțuroasă, cari ni-au fărâlit România-Mare. Și dragostea noastră trebuie să ajungă odată la inimile Dvoastre, și atunci, suntem siguri, că și Dvoastră ne veți da, ceea ce vă dăm noi, adecă dragoste.

„Și noi ne îndestulim cu atâta.

„Cu aceste gânduri pășim pe pragul nou-lui an de muncă și de jertfă, nădăjdind, sus și tare, că dragostea noastră nu va fi „glasul celui ce strigă în pustie“ și zicând un creștinec și românesc „Doamne ajută!“

În cel dintâi număr din 1919 scria fiieriatul Al. Lupeanu-Melin, subsemnatul, pâr. Ștefan Roșianu mort și el, Petrea Suciu astăzi directorul Liceului de Stat din Turda. În numerii următori deja scrie: pâr. Ioan F. Negruțiu astăzi director pensionar în Blaaj, Dr. Zenovie Păclisanu astăzi director general la Ministerul Cultelor, T. Murășanu astăzi profesor la Liceul de Stat din Turda, Lăliți numele de scriitoare al dnei Emilia Hopârtean n. Coltor astăzi profesoară la Școala Normală de fete din Blaaj, Dr. Octavian Prie astăzi rectorul

Academiei Comerciale din Cluj, pâr. Sep-timiu Popa astăzi profesor de religie la Cluj și directorul siarului „Foaia Noastră“, Iustin Ilieșiu astăzi profesor și siarist la Cluj, Tănase Cluic numele de scriitor al pâr. canonic Gheorghe Dănilă, Gavril Bl-chigean profesor Năsăud, I. Pop Zăicani astăzi directorul Liceului Dr. C. Anghelescu Cluj, (începând cu Nr. 17), Dr. Al. Nicolescu astăzi arhiepiscop și mitropolit la Blaaj, Ioan Georgescu astăzi canonic Oradea, Coriolan Suciu astăzi directorul Școlii Normale de băieți din Blaaj (începând cu Nr. 41), Ioan Popu Câmpeanu astăzi directorul Liceului de băieți din Blaaj (începând cu Nr. 46) și Toma Cocișiu astăzi directorul Școlii Primare de Stat din Blaaj (începând cu Nr. 47). În anii următori numărul colabo-ratorilor noștri se înmulțește într'una.

Când privim la cele 19 volume mari, cari cuprind munca de 19 ani pentru această gazetă, le răsfoim pe rând și vedem cei 19 ani de viață închinăți acestei gazete, pentru care de atâtea plăceri am absis și căreia atâtea zile și nopți i-am închinat, — nu putem să nu-i mulțumim bunului Dum-neseu pentru ajutorul și puterea de muncă ce ni-a dat-o.

Începem al 20 lea an de viață al acestei gazete, între aproape aceleași împre-jurări vitrege și grele, ca anul al 2-lea; cel mult că poșta și trenul s'au îmbunătățit mult. În schimb însă avem în spate miile de foști cetitori neplătici, cari au pögubit această gazetă cu peste 2 milioane de Lei. Despre acești foști cetitori trebuie să constatăm nu numai că n'au avut dragoste față de noi, ci că ni-au răsplătit dragostea cu răutate și binefacerea cu pagubă, împingându-ne uneori aproape de desnădejde și nimicire totală.

Cu toate acestea, începem anul al 20-lea cu aceeași dragoste de muncă și cu aceeași încredere în Dumnezeu, cu care am lucrat în cei 19 ani de existență. Atâta vreme cât ne va ținea Dumnezeu, nu vom înceta a ne da tot ce avem mai bun „Unirei Poporului“, continuând, în colaborare cu alții, aceeași muncă grea și istovitoare de acum-a-s 19 ani.

Nădăjdum, sus și tare, că Dumnezeu, care vede gândurile noastre bune, ne va ajuta și de aci înainte. Iar pe cetitori îi rugăm, să binevoiască a-și face datoria și ei, piătindu-și regulat abonamentul, reco-mandând această gazetă și altora și căști-gându ne cât mai mulți abonași noi.

Fielertatul Al. Lupeanu-Melin și-a testat dreptul de coproprietar la „Unirea Poporului” călugărilor din ordinul Sf. Vasile cel Mare — „Inșă acest drept al meu — spune el — până trăiește și poate munci tovarășul meu Iuliu Maior, este al lui integral și indiscutabil. Dispune singur de gazetă până la moarte, fără să o poată înșă vinde sau subtrage din slujba bisericii și a neamului. După moartea sa, partea mea trece asupra călugărilor desemnați mai sus”.

Când așadar datorașii „Unirei Poporului” cred că ne pot păgubi pe noi cel de astăzi, le aducem aminte, să nu-l păgubească cel puțin pe acești călugări săraci și să se străduiască a-și plăti restanțele, ca să putem trăi, și să ne putem plăti datorile ce le avem la Tipografia din Blaj.

Mulțămim, în numele cetitorilor noștri, Înalt-preașfințitul nostru Mitropolit Alexandru, Prea-veneratul Consistor Arhiepiscopesc din Blaj și prefectului Tipografiei Seminareale pentru sprijinul dat acestei gazete în cei 19 ani de viață, prin aceea că ne-au răbdat să plătim cum și când am putut, rămânând, nu din vina noastră însă, și datorii. Bunul Dumnezeu ne va ajuta credem, să ne plătim, prin creștineasca gândire a cetitorilor noștri, datorile ce le avem, ca să nu răsplătim cu rău bunătatea față de noi a Tipografiei Seminariale.

În nădejdea că cetitorii noștri vor înțelege greutatea scoaterii unei gazete, care trăiește numai din abonamente, zicem un „Doamne ajută!” și începem, cu nădejdea în Dumnezeu, anul al 20-lea de existență al „Unirei Poporului” — dorindu-le tuturor cetitorilor și colaboratorilor noștri anul nou cu bine, cu pace și cu sănătate — și cu fiască supunere și nefericită dragoste față de Tatăl, Atotțitorul și Făcătorul cerului și al pământului; față de Fiul, Răscumpărătorul și Mântuitorul sufletelor noastre; față de Spiritul Sfânt, Mângăitorul și Dătătorul de viață; față de Preacurata Fecioara Maria, de toți sfinții, de Părintele Creștinătății Papa Plus XI și de arhierii noștri tubiși.

Iuliu Maior

Prigoană religioasă și în România?

Dr. profesor Iosif Frollo, directorul ziarului „Farul Nou” de la București, arată în articolul prim din Nr. 43—44 al „Farului Nou” de duminică 26 Decembrie că, la 16 Decembrie 1937, s'a prezentat pentru a treia oră înaintea instanțelor judiciare, din cauza activității sale catolice.

Noi urmărim, număr de număr, scrisul dlui profesor Iosif Frollo și nu-l aflăm câtuș de puțin vătămător pentru biserica ortodoxă. Dimpotrivă, D. Sa a declarat în „Farul Nou”, în repetite rânduri, că are chiar respect și dragoste pentru ortodoxia română.

„Noi nu atacăm pe ortodocși, ci apărăm catolicismul; noi nu-i disprețuim pe frații noștri neuniți — declară D. Sa — ei îi iubim, fiindcă ne sunt frați întru același Hristos, iar pe ortodocșii români mai mult, pentru că sunt și de același neam cu noi”.

Ori, am ajuns până acolo, că nu mai avem dreptul nici să ne apărăm biserica și să arătăm învătățura ei?

Și aceasta se întâmplă în România, pe care noi uniții am trezit-o la conștiință națională și care, tot în urma activității noastre, a ajuns să fie România Mare de astăzi!

Cu un cuvânt, începe, în România Mare, prigoana religioasă?

Citiți „UNIREA POPORULUI”

GRĂUNTE
SUFLETEȘTI

Focul curățitor

Biserica noastră este de părerea că, afară de raiu, în care intră numai cei fără de maculă, și afară de iad, unde intră numai cei răi, mai este încă un loc, pe ceea lume, în care se curăță sufletele acelor cari, deși au murit împăcați cu Dumnezeu, au rămas cu pedepse neispășite ori apoi cu păcate mici sau ușoare pe suflet. Unii ca aceștia nu pot intra în raiu, pentru că zice sf. evanghelist Ioan: „tot ce e spurcat nu va intra într'însa”, adică în cetatea cea nouă (Apocalips 21, 27), și cu atât mai puțin în iad, unde se chinuiesc sufletele celor cu adevărat răi.

Această credință a bisericii noastre se dovedește din Sfânta Scriptură, și anume

din cap. 12, stih 58—59 a sf. evanghelist Luca, unde ni-se spune: „Când mergi cu părașul tău la domni, nevoiește-te pe cale să te izbăvești de el, ca să nu te tragă la judecător, și judecătorul te va da temnicerului, și temnicerul te va arunca în temniță. Zic ție, nu vei ieși de acolo, până nu vei plăti și banul de pe urmă”. Aceste cuvinte trebuiesc înțelese așa, că omul care e dator înaintea lui Dumnezeu pentru păcatele sale, trebuie să se împace cu Dumnezeu, adică să facă destul pentru păcatele sale, încă în viața aceasta, căci dacă ajunge la judecată nu se mai poate împăca cu el, fiindcă atunci va fi aruncat în locul suferințelor, de unde nu va ieși până ce nu-și va plăti întreaga datoria, sau până nu va suferi întreaga pedeapsă. Și fiindcă aici se spune că omul acesta poate ieși cu timpul din temniță — pe când din iad, precum știm, nu se poate ieși niciodată — și fiindcă aici e vorba numai de un datorăș și nu de un făcător de rele, putem susținea cu toată hotărârea că în lumea ceealaltă există un loc, în care omul trebuie să mai sufere, până ce se va curăți deplin de păcate.

Acelaș lucru se dovedește și din I. Corinteni 3, 15, unde ne povestește sf. apostol Pavel că el a predicat celor din Corint și a întemeiat acolo biserica Domnului. Au venit pe urmă și alți predicatori cari, fără să strice cecece a făcut sf. Pavel, au predicat de așa, încât au dat prilej de neînțelegere între Corinteni. De aceea le spune acelor predicatori, ca bine să bage de seamă ce propovăduiesc. Căci, dacă propovăduiesc lucruri bune (aur, argint și pietri scumpe), vor fi răsplătiți, iar dacă propovăduiesc lucruri din cari urmează frecări între Corinteni (fân, paie și trestie), nu capătă nici o răsplată, dar pentru aceea tot se pot mântui, însă așa ca prin foc.

Așadar omul numai după ce suferă pentru păcatele sale cele mărunte, se poate mântui, și prin urmare există loc curățitor, unde se curăță sufletele de întinăriunea păcatelor mărunte.

Cea mai frumoasă dovadă o avem

Însă în cartea a doua a Macaveilor, la cap. 12, stih 43—46, unde se laudă fapta lui Iuda Macaveul care a adus jertfă pentru curățirea celor căzuți în războiu, laudându-i fapta și zicând: „Dreptăcea sfântă și cucernic gând a fost că a făcut curățenie pentru cei morți, ca să se slobozească de păcate”.

Mai este apoi un loc al sfintei Scripturi, din care se poate deduce că e purgator. Zice adevărat Domnul: „Și ori va sice cuvânt împotriva Fiului, se va ierta lui; dară c va sice împotriva Spiritului nu i-se va ierta. nici într-un veac, nici în cel ce va să fie”. Însă Mântuitorul spune că și în acest loc va să fie s'ar putea ierta păcatele. Loc din lumea ceealaltă nu poate fi purgator, pentru că celor din iad nu li-se mai poate ajuta absolut nimica.

Cea mai bună dovadă însă o aflăm în cecece fac credincioșii din toată lumea, atât din răsărit cât și din apus.

Toți creștinii se roagă adevărat pentru cei morți și încă nu numai la înmormântare, ci și după aceea, la 40 de zile, la un an, și apoi în fiecare an, regulat, în ziua morții credincioșilor. Mai mult, ei iau prescuri, părăstase, pomană, și ard lumini pentru cei morți, iară biserica se roagă, ca Dumnezeu să odihnească sufletele lor în loc luminos, în loc de verdețură, în loc de odihnă, de unde a fugit toată durerea, întristarea și suspinarea.

Dacă nu este purgator, la ce ne marugăm pentru cei morți, cari ori sunt în raiu, ori apoi în iad, după cum spune biserica ortodoxă. Cei din rai n'au lipsă de rugăciunile noastre, dimpotrivă încă ei se roagă pentru noi. Pe cei din iad nu putem scăpa de acolo, dacă ne-am punctoți preoții din lume și cu toți credincioșii și mii și mii de ani am tot ajuna și ne-am ruga și am tot sluji la stinte liturghii.

Pentru cari morți se roagă atunci credincioșii și preoții ortodocși, dimpreună cu noi uniții și cu toți creștinii lumii? Pentru cei din locul acela, de unde nu vor ieși până nu vor plăti și banul cel mai de pe urmă, și acesta nu este altul decât purgatorul.

Este deci în lumea ceealaltă purgator sau foc curățitor, din care, prin rugăciunile noastre, îi putem scoate pe ceice suferă, numai voință să avem.

Părintele Iuliu

Din Frunzeni

Harnicii credincioși din parohia Frunzen (prot. Teaca), admirabil păstoriți de Par. V. Brătfolean și apoi de Teofil Tatar, au biserica nouă de o frumuseță rară. E, poate, cea mai frumoasă din întreg ținutul.

S'a zidit din contribuția credincioșilor (cam un milion), la care trebuie să mai adăugem contribuția mai veche a partidului naț-tăr, pietre și cărămizi în valoare de cam 100.000 lei, făcută prin dl deputat Dr. Ion Bozdog, și cea (mai nouă) a județului în valoare de cam 25.000 lei.

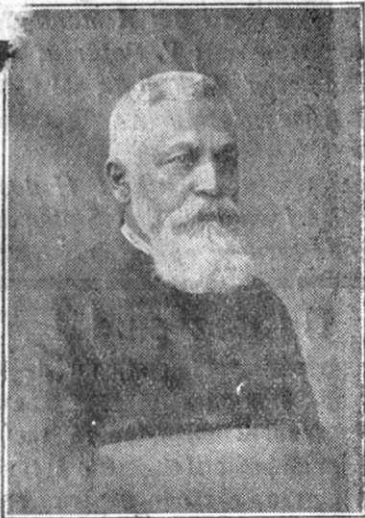
„Hrăstășenii” care printr'o harnicie de albiși și-au întins averile până la porțile Reghinului și ale Tecei, au arătat lumii că nu sunt numai bun gospodari ci și buni creștini care știu să jertfească atunci când e vorba de „podoaba Căsii Domnului”.

Când va fi gata și iconostasul, hrăstășenii vor cere cu umilință Excelenței Sale Părintele Mitropolit de la Blaj, să se coboare între ei și să binevoiască a le consacra noul lăcaș.

† Păr. Ștefan Roșianu

Crăciunul anului acesta a fost un Crăciun trist. Ne-a venit cu lacrimi de durere, figuri doliate și cântec jalnic de clopote. La București chinuit de o boală necruțătoare, cancerat, joi în 23 Decembrie s'a stins păr. Ștefan Roșianu.

Blajul cel atât de greu încercat s'a ABC mai mult, căci a pierdut pe unul din an. Al aleși fil ai săi. Cu el se duce unul pe jumătate bunii dascăli și preoți ai Blajului în străinătate.

Părintele Roșianu moare la vârsta de 70 de ani, după ce o vreață întregă a muncit și s'a jertfit pentru biserică și poporul său.

S'a născut din părinți săraci la 1 Iulie 1867, în comuna Băgău, jud. Alba. Școala primară, liceul și teologia le-a făcut la Blaj, terminând în 1893, fiind întotdeauna un bun elev. În 1899, după ce studiasse și dreptul la facultatea juridică din Cluj, se însoră cu Maria Laslo, căsătorie binecuvântată cu o fetiță, dar de scurtă durată, căci în 1902 soția-i moare și păr. Roșianu rămâne văduv.

Hrotinindu-se de preot, a fost numit adm. paroh al la Cluj, unde s'a arătat vrednic de înalta chemare de slujitor al Domnului, muncind mult pentru biserică și credincioșii săi.

A introdus misiunile în popor și este unul din redactorii cunoscutei reviste dela Cluj „Răvașul”.

Membreu al „Astrei” din 1892 s'a străduit mult pentru ridicarea și luminarea poporului românesc din Ardeal. Munca și meritele lui au și fost recunoscute, căci în 1925 este ales președinte al „Astrei” despărțământul Blaj, în care calitate a rămas până în 1930.

Cărturar și scriitor neobosit, este unul din întemeietorii revistei „Cultura Creștină”, scrie o mulțime de broșuri și cărți bisericești,

între cari amintim „Tipicul bisericesc” lucrat împreună cu fostul profesor A. Papiu și păr. canonic Bujor.

Țimp de 20 de ani clericul seminarului din Blaj l-au avut profesor și director spiritual. Pentru munca și meritele lui Capitlul din Blaj l-a ales între membrii săi, după ce mai înainte fusese referent în chestiunile agrare, în Consistorul dela Blaj.

În 1936 este numit rector la Academia de Teologie din Blaj, pe care o conduce cu multă pricepere, fiind o pildă vie de muncă și viață sufletească pentru tinerii teologi. A fost un preot după inima lui Hristos, slujba în fiecare zi sf. liturgie și lua parte la toate slujbele bisericești. Un muncitor neobosit și un luptător neînfricat pentru biserică și neam.

Aducerea osemintelor la Blaj

Trupul neînsuflețit al celui ce a fost păr. Roșianu, după ce a fost spălat și îngrijit la București după toată rânduiala creștinească, însoțit de păr. canonic Victor Pop, a fost adus la Blaj. Aici, după o scurtă slujbă religioasă, servită de păr. Victor Macavei, Gh. Dănilă și Ioan Moldovan, trupul lui a fost așezat, pentru priveghere, în chilii rectorului dela Academia de Teologie.

Inmormântarea

Sâmbătă după sf. Liturgie sicriul a fost mutat în biserică catedrală, până după amiaza la orele 3, când s'a făcut înmormântarea. Slujba înmormântării a fost slujită de păr. vicar Dr. Victor Macavei înconjurat de un sobor de preoți și canonici. Predica a fost rostită de Revs. Dr. Ioan Sâmpăleanu, care a arătat viața de muncă și jertfă a marelui dispărut. În numele comitetului central al Astrei vorbește dl Dr. Ionașiu, iar dl Dr. Coriolan Saclu în numele „Astrei” Blaj, Rev. canonic Ion Georgescu vorbește în numele presei catolice și a eparhiei de Cluj și Oradea; Păr. Dr. Aug. Tătar în numele Reuniunii de misiuni al cărei președinte a fost răposatul.

Durerea Reuniunii Mariane la moartea îndrumătorului și întemeietorului ei o arată în cuvinte îndușetoare dna Hopârteanu, iar cuvântul de rămas bun al profesorilor și studenților Academiei de Teologie l-au rostit Cl. Dr. Augustin Popa și clericul Surdu Gh.

Sfârșindu-se prohodul, sicriul a fost pornit spre veșnică odihnă, însoțit de multă lume din Blaj și alte părți. A luat parte și I. P. S. mitropolit Alexandru.

Trupul lui se va odihni de-acum în liniște alături de ceilalți mari dascăli și preoți ai Blajului, din care a făcut și el parte. Dumnezeu să-i facă parte cu dreptii!

albă din unele coaste, piatră ce dacă se fierbe liniștește stomacul, dar nimiceste organismul.

Nu poți întâlni decât chipuri slabe și pierite; bătrânii mor la cea mai mică boală, copiii sunt părăsiți, orfanii și căminele catolice sunt supraîncărate. E o ruină generală și furturile sunt numeroase. Se poate umbla ținuturi întregi fără a găsi o picătură de apă; lacurile și fântânile sunt seci de luni încoace și ceice aduc apă, merg în caravane drum de mai multe ore pentru a-și câștiga apă. Autoritățile, mișcate și ele de o nenorocire care întrece în mărime pe toate cele de până aici, încearcă ce nu e cu putință. Pe un drum ce acum se construiește între Tselientsin și Yanshien, sunt adunate sute de familii într'o mul-

țime ce mișună; cei mai tari sapă la pământ din toate puterile lor ce mai au, până când bătrânii, femeile și copiii sunt culcați pe pământul de orez tare ca piatra și crepat în mod îngrozitor. La ceasul mâncării căldările sunt luate cu asalt și se dă tuturor, lucrătorilor și celor ce hoinăresc numai, porțiunea cu care să nu moară de foame. Îngrijitorii au ordin să fie îngăduitori și să nu-i bruscheze pe lucrători. În sfârșit, după opt luni de așteptare, a căzut ploaia, holdele de orez se înmoaie și se umplu de apă; se smulg buruienile sălbatice pentru a lucra pământul și a pune orez în el; dar în multe regiuni ploaia a căzut prea târziu și nu se va putea pune decât porumb și cartofi.

Astfel s'au mulcomit încâtva autoritățile și poporul, cari se întrebau cu groază, că ce vor face dacă această stare de lucruri ar fi mai ținut ori cât de puțin.

STIRILE SĂPTĂMÂNII

An nou fericit dorim tuturor cetitorilor, colaboratorilor și binevoitorilor acestei gazete.

Numărul de astăzi al gazetei apare abia în 4 pagini, fiind Tipografia foarte ocupată în sărbători.

Măria Sa Voevodul Mihail a fost înălțat la gradul de comandant de centurie, în marea organizație „Străjerii Țării”. Serbarea a avut loc, miercuri în 22 Decembrie 1937, odată cu serbarea datinilor strămoșești de Crăciun.

Alunecare de pământ. În noaptea de 22 Decembrie, într'un sat din Italia s'a produs o mare nenorocire. În urma alunecării unor straturi de pământ, din munți s'au prăvălit mai multe stânci urlașe asupra satului Civitela di Romagna. Trei case au fost complet dărâmate. Opt familii și-au găsit moartea în această mare nenorocire.

Foc mare la București. În zilele trecute un puternic foc a izbucnit la București, mistulind una din cele mai mari clădiri. Palatul Eforiei din bulevardul Elisabeta a fost în întregime cuprins de flăcări. Focul a fost mărit și mai mult de petrolul care se afla în pivnițele palatului pentru încălzitul țevelor cu aburi dela băi. În această clădire era și Teatrul Vox. Sala teatrului era tixită de lume, în momentul când s'a dat alarma de foc, spaimea celor peste 2000 de oameni a fost de nedescris. În învălmășeala produsă la ieșire mai multe persoane au fost greu rănite. De sub dărâmturi au fost scoase corpurile arse aleor trei femei. Pagubele sunt foarte mari, trec de 10 milioane lei.

Studentă în vârstă de 13 ani. S'a vorbit adeseori de copil-minune, cari au pus lumea în uimire prin darurile lor. Un asemenea copil minunat este Ioana Xenos din Chicago (America), care la vârsta de 13 ani a terminat liceul și s'a înscris la universitate. Este cea mai tânără studentă și este înzestrată cu o ulmitoare ținere de minte.

Cât s'a cheltuit pentru înarmări. Deși se vorbește atâta de pace și se încearcă pe toate căile garantarea și menținerea păcii, în cele două margini ale pământului tunul bubule mai bine de un an de zile și lumea se pregă-

Ce face o secetă în China?

O secetă grozavă a făcut anul acesta în China, ținutul Szechwan, ca zece milioane de oameni să ajungă muritori de foame.

Iată ce spun cei dela fața locului:

Popoare întregi rătăcesc în neștire, împinși de o foame sfâșietoare. Ei se îngrămădesc în marile orașe, unde starea nu e mult mai strălucită, în nădejdea că găsească aici orez, lucru și milă. Mizeria nu se poate descrie. Se mănă orice verdeț. Bananii sălbatici sunt desfăcuți în bucăți și lemnele se zdrobesc pentru a scoate din ele apă și sucuri hrănitoare. Se scoate chiar o piatră

tește în continuu de război. În ultimul timp mai ales, a fost o adevărată întrecere de înarmări și pregătiri militare. După socotelile făcute de secretariatul Societății Națunilor, numai în anul 1936—37 lumea a cheltuit peste 355 miliarde franci francezi, cam un miliard la zi. — Alăpta bani pentru război, când milioane de oameni n'au ce lucra și mânca. Și încă se mai vorbește de pace.

16 gemeni în 24 ore. Italianii sunt vestiți ca un popor cu familii numeroase și copii mulți. Nașterile de gemeni la ei nu sunt deloc rare, și sunt foarte bine primite. Așa într'un singur spital din Roma, în curs de 24 ore au fost 8 nașteri de gemeni. Cel 16 copii sunt toți sănătoși. Știrea a făcut o foarte bună impresie la Roma și în Italia.

Ingropat de viu. O mare nenorocire s'a întâmplat zilele trecute la Sculeni în Basarabia. Lucrătorul Vanla Goawachi pe când se săpa la niște pământ, a fost acoperit de un mal care l-a omorât pe loc. Câțiva lucrători cari au văzut nenorocirea l-au alergat repede în ajutor, dar nu l-au mai putut scăpa de la moarte. Nenorocitul lucrător a fost scos de sub pământ cu șira spinării zdrobită în întregime.

Prinderea unei bande de hoși. În ultimul timp o bandă de hoși făcuse numeroase furturi în regiunea Bradului din județul Hunedoara. După îndelungate cercetări jandarmii au isbutit să descopere pe hoși, cari erau niște țigani, originari din Șolmoși. În ziua când au fost prinși făcuseră un nou furt la tâmplarul Bela Molnar din Brad. La locuința hoșilor au fost găsite multe din lucrurile furate, haine și obiecte scumpe.

† Lucreția Frențiu, învățătoare pensionară, sora înaltpreasfințitului Dr. Valeriu Traian Frențiu, episcopul Orăzii — căruia îi trimitem și pe această cale condoleanțele noastre sincere — după lungi și grele suferințe, purtate cu răbdare creștinească, zilnic întărită cu sfintele Taine, și-a dat nobilul său suflet în mâinile Celui ce a creat-o și a ajutat-o să fie model de evlavie și de viață bogată în fapte de dragoste față de aproapele pentru preamărirea lui Dumnezeu, în ziua de 25 Decembrie 1937, orele 15 $\frac{1}{2}$, în al 75-lea an al vieții sale. Inmormântarea i-s'a făcut în cimitirul Rubkovsky, după prohodul ce s'a săvârșit în biserica catedrală română unită din Oradea, în ziua de 27 Decembrie 1937, orele 15. Fie-i țărâna ușoară și memoria binecuvântată!

Anunț. Se aduce la cunoștință generală că la *Oficiul poștal de reședință Blaj*, în cancelaria Oficiului, se va ține *licitație publică* cu oferte închise și sigilate, în ziua de *4 Ianuarie 1938*, orele 10 dimineața, pentru *reconstrucționarea antreprizei poștale Blaj — Roșia de Secaș*. — Amatorii sunt rugați a lua cunoștință de conținutul de sarcini, care se poate vedea zilnic în biroul subsemnatului, între orele 8—12 și 15—18, când pot să ceară oricare alte lămuriri asupra acestei concesiuni. Odată cu oferta, concurenții vor depune o garanție în numerar de 5% din subvenția pe timp de 2 ani.

Creștinul adevărat nu dorește paguba nimănui, iar dacă n'are cu ce plăti, respinge gazeta și-și plătește datoria. Tu cum stai cu abonamentul?

Ce este mai nou în politică

Luptele din Spania

În tot cursul săptămânii trecute au avut loc mari lupte în jurul orașului Teruel. Naționaliștii îngrămădesc încontinuu noui trupe pentru a despresura acest oraș de bolșevici.

Numeroase ciocniri în Palestina

Turburările în Palestina continuă. De aproape o săptămână zilnic au avut loc ciocniri între trupele engleze și Arabi. S'a încercat încercuirea arabilor din Palestina de Nord. Luptele au fost foarte mari încât englezii au fost siliți să ceară ajutorul aviației. Deasemenea s'au dat lupte mari în munții din apropierea Tiberiadei.

Urmărirea arabilor continuă. În țară s'au făcut numeroase arestări. Pe de altă parte au început lupte și în Palestina de Sud între englezi și trupele venite din Transjordan, adică partea de țară de dincolo de Iordan.

Un șelc (conducător) arab a fost arestat și condamnat la muncă silnică.

Arabil volesc să se unească între ei și primul pas l-au și făcut prin tratatul de alianță strânsă pe care l-au încheiat nu de mult Arabia Saudită, Yemen și Irakul.

Războiul din Răsărit

Situația războiului din China este aproape aceeași. Japonezii atacă din toate părțile, îngrămădind zilnic noi trupe, arme și muniții. În urma bătăliei de pe linia Chendrow-Kung-senchrow-Iwahkan, orașul Harkow a fost cucerit de japonezi și trupele lor au și intrat în el. Urmărirea Chinezilor se face dealungul fluviului Chientang.

Chinezii se retrag înăuntrul țării și organizează o rezistență dărză împotriva Japoniei. Comandantul chinez care a apărat Nankingul a fost omorât de către chinezi, pentru că n'a rezistat până în capăt.

O săptămână de frământări politice

Alegerile generale pentru Cameră și Senat au decurs în liniște aproape în întreaga țară, afară de unele încercări și ciocniri, repede potolite de armată. Deși terminate, ele n'au adus liniștea așteptată în involburarea de patimi din ultimul timp, și frământările continuă ca și înainte de alegeri.

În tot acest timp comisiunea electorală a lucrat la socotirea rezultatelor și fixarea numărului deputaților ce se cuvin fiecărui partid după voturile obținute. Ceeace se știe sigur este că guvernul n'a obținut 40 la sută din totalul voturilor și că împărțirea mandatelor de deputați se va face după procentul voturilor avute pe țară.

Îndată după alegeri între fruntașii partidului liberal au avut loc importante conferințe și întrevederi. S'au discutat toate măsurile ce trebuiesc luate în viitor și atitudinea guvernului față de noul parlament.

Situația politică nu s'a limpezit prin alegeri, ci s'a încurcat și mai mult.

Se crede că guvernul va căuta o colaborare cu celelalte partide și chiar va cere sprijinul unora din ele. Cum va fi aceasta, este

greu de ghicit. Se pare că situația se va limpezii însă nu peste mult.

Noul guvern

Mai nou se comunică prin radio că dl. Tătărescu a demisionat și s'a format un nou guvern în frunte cu dl. Goga, compus astfel:

Președinte de consiliu și ministru al apărării naționale, d. *Octavian Goga*; ministru de externe, d. *Istrate Micescu*; ministru al instrucției publice, d. *I. Petrovici*; ministrul comunităților, d. g-ral *I. Antonescu*; ministru de finanțe, d. *Burleanu*; și subsecretar de Stat d. *Eugen Savu*; ministrul cultelor, d. *I. Lupas*; ministrul cooperăției, d. *Stan Ghișescu*; ministrul al muncii, *Gh. Cuza*; ministru al sănătății, d. *Banu*; ministru de industrie, ing. *Gigărtu*.

Ministerul de interne: *Armand Călinescu*; Ministerul de Domeii: *V. Potârncă*; Ministerul Justiției: *Rădulescu Mehedinți*; Ministerul aerului *Radu Irimescu*. Ministru fără portofoliu: *A. C. Cuza*.

Subsecretari de Stat: *Al. Hodoș* la președinție, *Tilică Ioanid* și *Dinu Sinian* la interne, general *Teodorescu* la apărarea națională.

Un caz ciudat

În Ungaria s'a întâmplat, nu de mult, un fapt care a pus în nimore întreaga regiune. *Iris Farezady* era acum 2 ani o tânără țărăncă, care trăia fericită lângă părinții ei. Într-o zi însă ea s'a îmbolnăvit greu, căzând pentru mai mult vreme într'un somn adânc. Când s'a trezit spre nimorea și supărarea celor din jur, a început să spună că ea este *Lucia Alvarez* o țărăncă Spaniolă, că este măritată și că are 14 copii.

Timp de 2 ani medicii au examinat-o și n'au putut constata nici o înșelăciune sau prefăcătorie.

Ceeace este într'adevăr de mirat, e că această fată care niciodată n'a auzit de Spania și limba spaniolă, a uitat cu totul limba maghiară vorbește limba spaniolă, se îmbracă și joacă jocuri spaniole, pe cari n'a avut de unde le învăța decât satul ei de pe pustă. Ea mai mult, fiind dusă la un cinematograf unde se arătau chipuri din războiul spaniol, ea a recunoscut unele localități din Spania și a început să plângă că fiul ei *Pablo* fost ucis.

Ministrul de externe al țiganilor polonezi s'a omorât. Printre țiganii din Polonia, domnește din nou supărarea. *Stanislas Kwlich*, ministrul de externe al tuturor țiganilor din cauza supărărilor și nenorocului avut în viață și-a pus capăt zilelor. Când a fost numit de către regele țiganilor ministru de externe, *Stanislas Kwlich* și-a făcut un frumos plan de lucru pentru înaintarea și binele țiganilor din Polonia. Voia să meargă în Italia ca să ceară dela ducele *Mussolini* pământ în Abisinia pentru toți țiganii din Polonia. Dar regele s'a nu numai că n'a voit să-i dea bani pentru călătorie, ci nu l-a plătit nici leafa, așa că nenorocitul ministru a fost silit să facă din scoabe și să le vândă pentru a putea trăi. Nenorocirea cea mai mare însă, care l-a împins în pragul desneșdării, a fost fuga soției sale cu altul. Aceasta se căsătorise cu el numai pentru a fi soție de ministru, când a văzut însă că țiganii, oricât de miniștri ar fi, trebuiau să facă la oale și scoabe, și-a părăsit soțul iar nenorocitul „ministru“ s'a omorât.

Pentru încălzirea lămpilor de radio întrebuițați

BATERIILE „DURA-OPTIMA“

(ACUMULATORI USCAȚI)

(10—10)

Vă dispensați de „încărcare“ și de îngrijire. Se găsesc la toți revânzătorii. Informațiuni tehnice primiți dela DURA S. A. Timișoara.

UNIAREA POPORULUI

ABONAMENTUL:

Un an 150 Lei
Pe jumătate 75 Lei
In străinătate 300 Lei

Adresa: „UNIAREA POPORULUI“, Blaj, jud. Târnava-Mică
Intemeietori: † AL. LUPEANU-MELIN și IULIU MAIOR
Director IULIU MAIOR

ANUNȚURI ȘI RECLAME

se primesc la Administrație și se plătesc un șir mărunț odată 5 Lei a doua și a treia oră 4 Lei.

Mari schimbări politice la noi

Un guvern nou — Programul noului guvern — Cum își începe guvernarea noul guvern — Primele măsuri — Frământări mari în politica țării — Partidele din opoziție și noul guvern — Alegeri noi în țară

Sfârșitul anului care s'a dus a însemnat sfârșitul unei guvernări de mai bine de patru ani și poate sfârșitul unei stări vechi de lucruri și începutul unei vieți noi.

Pregătite din vreme, alegerile au trecut ca o furtună peste țară. A fost o frământare de puteri, o deslănțuire și involburare de patimi, o răboiere de credințe și programuri, cu vorbe frumoase și făgăduieli răsunătoare, cum nu s'a mai văzut de mult.

Prin sloață și vânt, purtați la seci de kilometri prin voința celor mai mari, alegătorii s'au prezentat la vot în număr destul de mare. Dar au votat așa cum au știut și cum au voit. Nu s'au mai lăsat amăgiți nici de făgăduieli goale și nici de amenințări neputincioase, ci au mers drept înainte pe drumul pe care l-au crezut mai bun. Alegerile au fost un examen pentru întreg poporul românesc. Un examen greu, la care însă conștiința întregii țări și a dat răspunsul cuvenit așa cum l-a simțit. S'a rostit aspru și răspicat, arătând că nu mai vrea prelungirea unei stări forțate și nefirești de lucruri, că dorește o viață și conducere nouă. Că la vremuri noi, vrea oameni noi. Și rezultatul alegerilor s'a văzut în sfârșit, oricât a fost amânată și prelungită publicarea lui. Cu toate înțelegerile pe cari guvernul le făcuse cu Romii, Rutenii, Sașii, Vaidiștii și Iorgiștii, n'a intrunit voturile necesare pentru a avea o majoritate în Cameră și, neputându-se face nici o înțelegere cu partidele din opoziție, a căsut. Marți în 28 Decembrie, dl. Tătărescu și-a dat demisia.

Maiestatea Sa Regele a incredințat cu formarea noului guvern pe dl Octavian Goga, președintele partidului național-creștin. Din noul guvern fac parte și mai mulți foști membrii de-ai partidului național-țărănesc, cari însă au intrat în guvern fără de știrea și învoirea conducătorilor partidului național-țărănesc și astfel au fost scoși afară din partid pentru trecerea lor neanunțată.

După depunerea jurământului, membrii noului guvern au plecat la biserică, unde s'a oficiat o scurtă slujbă religioasă și apoi s'a ținut primul consiliu de miniștri. Acest lucru nu s'a mai întâmplat la noi în țară

și pentru aceasta noul guvern e vrednic de toată lauda.

Miercuri la orele 11 s'a făcut instalarea nouilor miniștri.

Modul cum s'au desfășurat evenimentele politice în anul acesta arată că în viața politică a României s'a produs o schimbare: Mai întâi, ceea ce nu s'a mai întâmplat de mult, un guvern care făcuse și prezidase alegerile, cu toate eforturile depuse, n'a intrunit procentul necesar de voturi, de 40 ci numai de 35,92% și a trebuit să-și dea abdicarea.

In urma alegerilor, țara era împărțită tare. De o parte partidul național-țărănesc cu un număr frumos de voturi 20, 40% și bucurându-se de o mare încredere în popor; de altă parte un partid tânăr „Totul pentru țară“, cu forme noi de viață, care încep să pătrundă tot mai mult în popor, în alegeri obținuse 15, 58% din numărul voturilor, și un partid mai vechiu, dar nu așa de popular, partidul național creștin, cu 9,15%.

Chemarea la cârmă a unui partid cu mai puține voturi a produs o vie mirare în întreaga țară. Lumea încearcă să tâlmăcească înțelesul acestei schimbări și se întreabă, care este drumul pe care M. S. Regele vrea să-l dea vieții politice românești. Ziarele streine și dela noi scriu pe larg despre aceasta și fiecare măsură a noului guvern este discutată mult.

Discursul dlui Goga

In noaptea de anul nou, dl primministru Goga a ținut un discurs la Radio, în care a expus în linii mari programul partidului D-Sale. A spus că va lucra pentru ridicarea unei României nouă prin tainele și luminile bisericii, în care legea lui Hristos să fie suprema lege. Va sprijini tronul și românismul. În afară va lucra pentru păstrarea prietenilor vechi și pentru câștigarea de noul prietenii.

Primele măsuri de guvernare

Intre primele măsuri luate de noul guvern a fost suspendarea ziarelor „Dimineața“, „Adevărul“ și „Lupta“, cari deși scrise în românește erau conduse de evrei și primejdulau prin învățăturile și scrisul lor sufletul adânc creștinesc al neamului nostru.

Gazetarilor evrei, în număr de 120, li-s'au

retras permisele de călătorie gratuită pe căile ferate. Deasemenea — se spune că vor fi retrase licențele de crâșmărit ale evreilor și va fi oprită așezarea negustorilor evrei la sate. Se anunță o revizuire a încetărilor evree dela 1920 încoace și o expropriere a moșilor evreești. Viața va fi leftinită pe cât se poate, mai ales lucrurile necesare, ca sarea, zahărul, petrolul și altele.

Nouii subsecretari de stat

Încă în cursul săptămânii trecute s'a făcut numirea și instalarea prefecților. Au fost numiți apoi nouii subsecretari de stat, Luctan Blaga la externe, Sebastian Bornemisa la președinție, prof. G. Savin la educația națională, Aurel Baciu la domenii, Urziceanu la interne, Virgil Dimitriu secretar general la domenii și C. C. Brăescu primar general al Capitalei.

Frământări la Vaidișli

In rândurile partidului „frontul românesc“ se petrec mari frământări. Unii membrii sunt pentru o sprijinire a guvernului, alții pentru o apropiere de partidul național țărănesc. Dl Vaida însă s'a grăbit să-și arate ura nepotolită ce o are față de fostul său prieten dl I. Maniu, respingând orice colaborare (împreună lucrare) cu D.Sa.

O întregire a partidului liberal

In urma nouilor întâmplări, în politica românească se vorbește tot mai mult de o întregire a partidului liberal, de o revenire a dlui George Brătlanu. Se crede că aceasta va fi încă înainte de nouile alegeri și se va face chiar și cu împotrivirea dlui Gh. Tătărescu.

Atitudinea partidelor din opoziție față de noul guvern

Noua schimbare de guvern a produs o vie mișcare în țară și străinătate.

Dl Maniu a declarat că partidul național-țărănesc este hotărât să poarte cea mai dârză luptă împotriva noului guvern.

Intre fruntașii național-țărăniștii au avut loc lungi și îndelungate întrevederi.

S'a hotărât ținerea unor mari întruniri și manifestații în toate orașele mari ale țării.

Nouii alegeri

Toate comisiile comunale și județene vor fi dizolvate și se vor face noul alegeri, deasemenea parlamentul încă va fi dizolvat în cursul lunii viitoare și în primăvară, în Martie s'au în Aprilie, vom avea noul alegeri. Legea electorală va fi modificată în felul că partidul care va avea voturile cele mai multe va primi zestrea de 50 la sută din numărul deputaților și va conduce țara.

Beția

Unul dintre cele 7 păcate de căpetenie este beția. Din nenorocire acest păcat este cât se poate de răspândit la noi, așa că toți aceia cari au la inimă boarea poporului nostru ar trebui să se gândească foarte serios la felul cum s'ar putea scăpa poporul nostru de acest mare păcat.

Să vedem deci mai întâi urmările stricacioase ale beției 1., asupra trupului și apoi 2., asupra sufletului.

1. Urmările grozave ale beției asupra trupului.

Bețivii își strică înainte de toate stomacul, pentru că beutura prea multă atacă sucurile stomacale. De aceea bețivii nu prea pot mânca, neavând poftă de mâncare, și au tot felul de boale de stomac. Mai ales strică stomacului rachiul (vinarsul) și vinul turburel încă neasezat. Știu cazuri când oameni sănătoși și-au stricat printr'o singură beție stomacul odată pentru totdeauna și au căpătat ulcer (rană) la stomac și pe urmă cancer (rac).

Beutura prea multă atacă în rândul al doilea ficatul (maiul), producând tot felul de boale de ficat, una mai rea decât cealaltă. Cea mai comună boală de ficat a bețivilor este creșterea fără seamă a ficatului, așa cum crește acesta la găștele și la rațele îndopate. Umflarea aceasta a ficatului însă apropie moartea, care de regulă vine foarte de vreme la bețivi.

Inima încă suferă grozav de mult pe urma beției, având prea mult de lucru. Pentru că inima unui bețiv bate cu 6000—20000 de bătători mai mult ca la oamenii normali. Astfel inima slăbește și

Scăpat de ochii lumii, lui Grigoruț i-s'au aprins călcăiele și ea să-și poată strânge somnora în brațe, a vârit sodoriștea biciului în burcaoul eismei, iar hăturile le-a acățat de biciu.

— „Stăi locului, să nu ne vadă cineva”, se prefăcea fata, să-l împingă dela ea.

— „Las' să ne vadă”, bolborosi fericitul mire, cântând gura rumenă a fetii.

Calul, lăsat în voia lui, ținea inima drumului. Ne mai simțind tăietara zăbălei în gură, băștia moțâind a soma.

Dar, de-odată, fără veste îi apare la cotitura drumului o drăcovenie neagră, urînd ca o fiară rănită. Calul s'a speriat, a sărit peste gard, pentru a se ascunde în păpușoiu. Căruța se răstoarnă. Mirii prinși sub jilt, strigau în gura mare, după ajutor. Au sărit oamenii, i-au scos afară. Mireasa ca scoasă din mormânt. Hainele-i pline de noroi. Grigoruț nu se mai putea obli din șale. Ruditele căruții făcute țânzări. Nu mai era chip de-a merge în oraș. S'au întors acasă plouați, rușinați. Leanz, gata să strice logodna. Au dăscălit-o rudele, să nu creadă în semne rele.

De atunci Grigoruț, să nu vadă, să nu audă de automobile. Când le întâlnește, scuipe în sân, își face cruce și injură printre dinți... „cu ai de v'o făcut”.

Petrea Dascălul

îmbătrânește înainte de vreme și se oprește când nici prin gând nu-i trece bețivului.

Mai are apoi beția și alte urmări grozave. Sângele li-se adună câte odată prea mult la creeri, apoi creapă o arteră (vas de sânge) și bețivul ori rămâne mort pe loc ori apoi slut și schiop de câte o mână și câte un picior pentru toată viața.

De foarte multe ori bețivii capătă și boale de gât. Beutura produce adecă căldură la gât, de altă parte însă bețivul trage în gât aierul rece cu toată puterea, așa că coardele vocale răcesc, bețivul răgușește și se îmbolnăvește.

Nici răunchii nu sunt cruțați de această mare patimă. Ei nu pot prelucra atâta amar de beătură câtă le dă bețivul, dela o vreme deci se strică, nu mai pot strecura beutura cea multă, și astfel se produce boala de apă, adecă umflarea întregului trup ca o bute.

Mai produce apoi beția și umflarea mânilor și a picioarelor la încheieturi, așezându-se sărurile cele multe din bețurile bețive în acele părți ale trupului.

Ceeace e apoi și mai trist, beția slăbește întreg trupul de așa, încât trupul bețivului atacat de o boală mai grea, nu poate rezista, ci se prăpădește înainte de vreme.

2. Să vedem acum și urmările sufletești ale beției.

Beția aprinde fantazia și de aceea bețivul se vatămă mult mai ușor decât omul normal, gluma o socotește drept vătămare, de aici atâtea neînțelegeri, bătăi și omoruri. Și fiindcă bețiile se fac cele mai multe duminica și în sărbători, statistica pe aceste zile arată și cele mai multe omoruri.

Beutura prea multă întunecă mintea, așa că omul nu bagă de seamă ce face; se bate, omoară și nu-și dă seama de ceeace a făcut, până nu-și simte lanțul pe mâni și nu observă că-l duc spre închisoare. Acolo apoi, abia a doua zi, după ce s'a desmetecit, începe să vadă, cu îngrozire, ce a făcut și să suferă urmările faptei sale.

La beătură încep oamenii a sudui și a injura cât se poate de prost, apoi a se lăuda, a mări lucrurile, a le suci și desvârti, a spune tot felul de minciuni, a pune vina pe alții și a se face din oameni neoameni, mai răi decât dobitoacele. Astfel ne povestește un călogăr franciscan german, cu numele Elpidiu, că un fabricant de bere din Germania a poruncit, într'o beție, să-i dea unui bou setos bere de beut. Boul s'a îmbetat îngrozitor și a început să mugească și să se trântescă de pământ, adormind pe urmă și ne mai putându-se trezi nici cum. A treia zi fabricantul a încercat să-i dea din nou de beut bouului, dar bouul n'a voit să mai bea, oricât l-au îmbiat și oricât de setos era. Așadară bouul s'a arătat mai cuminte decât atâția oameni bețivi, pentru că văzând că-i strică beutura, n'a mai voit s'o ia, oricât l-au îmbiat și l-au însetat, pe când omul bețiv bea înainte, deși bine știe că-i strică.

Omul bețiv își pierde energia voinții, nu mai poate voi și, beat, face toate prostiile pe cari treaz nu le-ar face pentru cât bun e în lume. În această stare își pierd cei mai mulți tineri și cele mai multe fete verguria și, drept pedeapsă, se trezesc cu boale lumești pe cari apoi nu le mai pot vindeca nici odată. Statistica arată

între altele că cele mai multe boale lumești le-au câștigat oamenii în stare de beție. Cu tot dreptul zice deci sf. apostol Pavel, în epistola sa către Efeseni 5, 18: »Nu vă îmbătați de vin, întru care este curvia, ci vă umpleți de spirit».

De foarte multe ori bețivii mor de moarte năpraznică. De aceea ne povăștește Domnul nostru Isus Hristos, la Luca 21, 34, zicând: »Luați seama de voi înșivă, să nu se îngreoaie inimile noastre de îmbuibare și de beătură și de grijile lumești, și ziua aceea să vie peste voi fără de veste». Iudit a tăiat capul lui Holoferne pe când acela era beat. Baltazar a fost omorât noaptea, dormind beat, de către trupele dușmane intrate în oraș. Câți oameni beți nu s'au înecat în râuri, ba chiar și în păraie, câți înși dintre ei n'au fost călcați de trenuri, de automobile, murind de moarte groaznică!

Cea mai groaznică pedeapsă a păcatului beției este însă și rămâne iadul, pentru că spune sf. apostol Pavel la I. Corinteni 6, 9—10: »Nu vă înșelați, nici bețivii... împărăția lui Dumnezeu nu o vor moșteni». Și nici că se poate altfel, fiindcă beția este păcat de căpetenie, adecă tatăl a sute de păcate dintre cari fiecare duc și ele la iad.

Iată deci, pentru ce trebuie să fim cât se poate de băgători de seamă la sfatul ce ni-l dă sf. apostol Pavel în epistola sa către Romani 13, 13: »Ca ziua, cu cuviință să umblăm, nu în beții, nu întru curvii și întru fapte de rușine, nu în price și în pizmă».

Părintele Iuliu

Serbarea pomului de Crăciun în Lonea

Membrii Agru-lui din Lonea, conduși de dl Ștefan Tomuța, au organizat în ziua de 24 Decembrie o prea frumoasă serbare a pomului de Crăciun, ridicat pentru prima oră în această comună. Serbarea a avut loc în biserica română unită din Lonea, după vecerile. La sfârșitul vecerilor păr. Iuliu B. Pop a ținut o frumoasă predică despre însemnătatea nașterii Domnului Isus Hristos și a pomului de Crăciun, ca simbol al nașterii Mântuitorului. Aduce mulțumiri președintelui Agru-lui pentru râvna cu care muncește de atâta vreme în slujba bisericii și a neamului, pentru grija ce-o poartă celor lipsiți și săraci. Arată că prin dragostea și sprijinul președintelui Agru-lui mulți copii lipsiți au putut cerceta școala și biserica.

Corul școlarilor, condus de dna Dorina I. Pop, și corul Agru-lui au cântat frumoase colinde.

La sfârșitul serbării poporul credincios și copilășii, în frunte cu preotul și președintele Agru-lui, au trecut în Casa Culturală a parohiei, unde la 25 săraci și văduve cu o droaie de copii li s'au împărțit alimente pentru sărbători, iar la 37 copii săraci haine și încălțăminte, în valoare de 14.525. Pentru acoperirea acestor cheltuieli în seara zilei de Crăciun s'a aranjat o reușită serbare artistică.

Țara cutremurelor de pământ. În săptămâna din urmă în Mexico (America) au fost resimțite 18 cutremure de pământ. Centrul cutremurelor se află în sudul țării, la granița statelor Cazaga și Guero. Satele din jurul cutremurelor au suferit mari pagube. Morți nu sunt.

Columna lui Traian

Acum de sărbători, pleacă un grup de români la Roma, spre a lua parte la serbările în cințirea împăratului August. La întoarcere vor duce o copie de pe columna lui Traian. E bine săci, să fie cât mai bine zugrăvită columna aceasta, ca toți s'o cunoască, s'o îndrăgească și să fie mândri de acest monument falnic, rămas dela strămoșii noștri Romani.

O pomenesc copiii dela școala primară și o văd în filme sau fotografii elevii de liceu. O cunosc din văzute aceia, cari și numai de dorul ei au mers la Roma. Astfel pe vremuri a fost badea Cârțan*, care de dorul ei, a mers pe jos până la Roma. Iar când a văzut-o tot așa de măreață și de frumoasă după aproape 2000 ani, a îmbrățișat-o sărutându-o, în vreme ce ochii-i vărsau lacrimi de bucurie. Mai mult, de pe columna lui Traian ne cunoaștem tot trecutul nostru.

Așezată în forul sau piața lui Traian, are o înălțime de vreo 30 metri dela nivelul străzii. Într-un forul cu columna lui și resturi de alte statui se află la o adâncime de 6 metri dela stradă. Grosă, cât abia o cuprind brațele deschise alor oameni stă și azi falnică, păstrând fapturnile de oameni, cai, arme, localități, lupte scobite în marmoră albă.

Începând cu figurile blajine ale Dacilor și până la soldații romani îmbrăcați în fier și zale, în frunte cu împăratul Traian. Toți și toate se văd așa de bine și curat, cât pare, că nu acum două mii de ani au fost sculptate, ci numai în zilele noastre. Se pot deosebi armele de atac și apărare ale luptătorilor, în deosebi sabia, sulita, săgeata, coiful, scutul, drapelul ostașilor, îmbrăcămintea bărbaților și-a femeilor. Se văd soldații pe cai nebunatici.

Acolo e pedul făcut peste Dunăre, de Apollo-dor din Damasc și rând pe rând trec legiunile bravului împărat să-l atace pe neînfricatul rege dac în bârlogul lui dela Sarmisegetuza. Aici s'arată întăriturile, ce făceau Dacii ca să-și apere cetatea. Soldații romani o atacă cu herbecii de metal și cu mașini de aruncat pietri, cari lovesc cu îndârjire zidurile puternice ale cetății până o zdrobesc cu totul.

Când lupta e în toi, cad multime de morți și răniți din amândouă taberile. Sângele soldaților romani abia mai poate fi oprit cu fâșii rupte din cămeșile ofițerilor, între cari nici Traian nu se găsește înapoi dela împlinirea acestei datorințe. Iar când izbânda s'a arătat în folosul Romanilor, Traian mulțumește soldaților viteji, împărțind daruri prețioase celor mai bravi. În aceeași vreme convoiul Dacilor nenorociți s'apropie de biruitori și'n genunchi cerșeste mila marelui împărat. Căpetenia Dacilor, retras în munți își pune capăt zilelor, lăsându-se în paloșu-i ascuțit. Capul lui Decebal e adus înaintea lui Traian, ca să fie sigur de moartea unui rege neastâmpărat, care i-a dat atâtă lucru și i-a prăpădit multime de soldați. 123 zile au ținut la Roma serbările întru pomenirea acestor lupte. În vârful columnei pe vremuri era statuia împăratului Traian, astăzi e chipul sf. Petru. În apropiere de columnă sunt 2 biserică frumoase, iar ceva mai departe e piața „Venețioi” cu monumentul soldatului necunoscut, străjuit de mareașta statue călare a lui Victor Emanuel, regele întregitor al Italiei.

Între aceste monumente falnice, columna lui Traian e ca o cheazăie, că genial roman, lovit din toate părțile de neamuri cutropitoare și de valurile mării, va ști să apere gîntea latină, ori pe ce târlmuri a fost imprăștiată.

Toți dorim s'o avem pe pământul țării noastre, ca s'o poată privi și admira și cele mai mici odrasle până la moșnegii cei mai gârboviți. Pentru dușmani ar fi o dovadă mai mult, că pământul acesta ne-a rămas dela strămoșii noștri daci și romani, cari au sfârșit contopindu-se și înfră-

țindu-se pe vecie. Figurile de pe columnă, asemănătoare cu ale Romanilor de azi, vor spune, că adevărații stăpâni ai pământului acestuia au fost, sunt și vor fi totdeauna românii, ca moștenitori direcți ai Romanilor și Dacilor.

Italia lui Mussolini a înțeles dorința aceasta a Romanilor și-a promis, că din prilejul împlinirii alor 2000 de ani dela nașterea împăratului August va dărui copia acestei columne, spre a fi turnată în bronz la București.

Astfel și cei mai puțin înțelegători vor înțelege, că oricâte greutăți ne-au fost puse în calea dezvoltării și refacerii noastre, puterea sângelui le-a înfruntat și biruit pe toate.

Doar și proverbul zice: Din ștejar, ștejar răsare.

Leonor

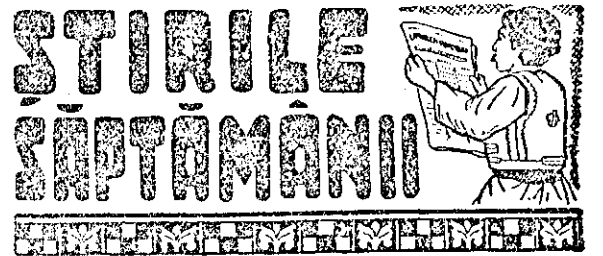
O reprivire

Suntem către sfârșitul celui de al doilea deceniu de când trăim toți românii în același țară, sub același stăpânire națională. România mare e acuzată de douăzeci de ani. S'a scors vreme destulă pentru a ne putea face o examinare de conștiință, cercetând ce am făcut noi, mari și mici, în acest răstimp, pentru ca să ajungem mai mulțumiți și mai fericiți decât înainte de nărea politică, înainte de reforma agrară, înainte de votul universal. E nevoie de această cercetare, pentru a vedea dacă drumul pe care am apucat e bun, sau ba; dacă ne-am pus toată priceperea, toată voința și toată puterea pentru a face o țară tare, cu cetățeni buni și mulțumiți. Cu un cuvânt e nevoie să vedem, dacă ne-am făcut datoria. Și aceasta să o cercetăm cu toată sinceritatea, pentru că numai așa vom putea să ne vedem greșelile, dacă le avem, și să le îndreptăm.

Un lucru îl știu cu toții: alta era, să fii cetățeanul unui Stat străin care te ținea în jug, și alta e să fii cetățean al Țării tale, al patriei tale! Indatoririle ce le avem acum sunt nesemănător mai multe și mai mari. Pentru că nu mai gândim, nu mai simțim, nu mai muncim și suferim pentru alții, ci pentru noi înșine, pentru binele nostru și al întreg neamului românesc. Dacă e săracă țara, nu-i mai săracă o țară străină, ci țara noastră însăși, și cu ea noi toți. Dacă e nenorocită țara, toți suntem nenorociți; dacă e în primejdie țara, toți suntem în primejdie. De când suntem în România-Mare, ori ce facem, bine sau rău, plătim cu fașă și pielea noastră. Nu mai avem nici o scuză zicând: nația străină care ne stăpânește e de vină de nenorocirea noastră! Suntem răspunzători de soarta noastră. Așa cum feciorul tău, după ce i-ai dat avere și casă și s'a înșurat, rămâne singur răspunzător de soarta lui.

Deci în articolele în care „Astra” va sta de vorbă, de data asta, cu cetitorii săi, vom cerca să ne lămurim cu sinceritate, întrucât am lucrat noi pentru-ca să ne facem un cămin cald în România-Mare? Cum ne-am făcut, mici și mari, datoria? Pentru că un lucru îl știu cu toții: ne plângem mereu de greutățile vieții, și ne place să punem mereu vina pe alții, pentru relele ce ne pasc. Dar foarte rar ne întrebăm, întrucât suntem și noi vinovați pentru suferințele ce le îndurăm. Și această întrebare e întâiul pas, pe care trebuie să-l facă orice român, pentru a-și croi o soartă mai bună în țara sa. *Dela „Astra”*

Creștinul adevărat nu dorește paguba nimănui, iar dacă n'are cu ce plăti, respinge gazeta și-și plătește datoria. Tu cum stai cu abonamentul?

Nouă directoare la Blaj. În locul pâr. Gheorghe Falca a fost numită directoare a Liceului Comercial Român Unit de fete din Blaj dna Emilia Hopârtean n. Coltor. Felicitări!

Predica dela înmormântarea fecierțatului canonic Ștefan Roșianu, rostită de către pâr. canonic Dr. Ioan Sâmpălean, nefucăpând în numărul de față, o vom da într'unul din numerii viitori.

12 hoți înarmați încearcă să jefuiescă trei incasatori. Trei incasatori ai băncii Troyes din Franța, după ce încasaseră sume foarte mari de bani, pe când se întorceau către casă, au fost opriți de 12 hoți înarmați cari i-au provocat să-le dea banii. Revoluându-și în fire, cei trei incasatori, au scos și ei revolverele și au tras asupra hoților. Văzând că nu-i glumă, aceștia s'au urcat repede în automobile și au dispărut.

Pregătiri pentru războiul de mâne. Războiul care va veni va fi poate cel mai crunt război din istoria bietei omeniri. Se pregătește de ani de zile și toată iscusința și hărnicia omului s'a pus în slujba lui, pentru a-l face cât mai distrugător. S'au inventat cele mai puternice tocuri și mai ucigătoare gaze. Mai nou se anunță că englezii au descoperit niște puști cu mult mai mari decât cele obișnuite, a căror gloante străbate și prin invelighul de oțel al tancurilor, explodând înăuntru și distrugând total.

Dela horă la spital. Între tinerii Codlița Gheorghe și Tincău Nicolae din comuna Toboșu, era de multă vreme o dușmănie de moarte, din cauza unei fete pe care o lubeau amândoi. A treia zi de Crăciun cei 2 doșmani s'au întâlnit din nou la hora satului, unde s'au luat la ceartă. Din ceartă au ajuns la bătăie. În toată bătăie, cuprins de furie, Tincău Nicolae a scos un cuțit și, năpustindu-se asupra vrăjmașului său, i-l-a înțipit de mai multe ori în piept și în gât. Codlița s'a prăbușit la pământ într'un lac de sânge iar vrăjmașul său a luat-o la fugă mulțumit de fapta sa. Acum zac amândoi unul la spital, iar celalalt la închisoare.

Prețul unui sărut. O tânără fată din America, fiind parăsită de logodnicul ei, după zece ani de logodnă, i-a dat în judecată. A cerut o desăgubire de 4000 de dolari, drept preț al celor 40.000 de sărutări pe cari i le-a dat în timpul logodnei. Cum tribunalele americane dau întotdeauna dreptate fetelor, așa și de data aceasta necredinciosul logodnic a fost condamnat. Plătită toată deodată suma este cam mare, dar socotită bucată cu bucată revine că domnișoara și-a socotit abia cu un cent sărutarea.

Un nebun din Oakland înjunghie 16 oameni. Cuprins de nebunie un filipinez din Oakland (America) a început să alege pe străzile orașului, având în mână o foarfecă mare de croitorie. Cu ele a intrat prin prăvălii și magazine, răniind pe oricine îl leșea în cale. În felul acesta a rănit 16 bărbați și femei. Patru din cei înjunghiați au încetat din viață, iar alții 6 greu răniți au fost duși la spital. În cele din urmă nebunul a putut fi prins de poliție.

Sirăzi de bumbac. În statul New-Jersey din America s'a făcut, nu de mult, o încercare foarte interesantă și care a dat cele mai frumoase rezultate. Văzând că drumurile, oricât de bine ar fi pietruite și pavate, se strică foarte repede, locuitorii acestui stat s'au gândit să întrebuițeze bumbacul la pavatul drumurilor, în locul fierului din beton. Drumurile astfel făcute sunt cu mult mai bune și nu se strică sub greutatea carelor și mașinilor. S'au făcut încercări și cu fire de cânepă și cu mătasă.

Un câine scapă dela moarte o familie întreagă. Câinele este cunoscut ca unul din cele mai inteligente și credincioase animale. Despre credința și istețimea cânilor se povestesc lucruri deosebite și uimitoare. Și nu rar au fost cazurile când acest vechiu tovarăș al omului a scăpat viața stăpânului său. Astfel într'una din nopțile trecute dl Guichard din Grenoble (Franța) a fost trezit din somn de câinele său, care lătra și urla la ureche. Când acesta a ieșit să vadă ce-i. Pe scări n'a mai văzut decât flăcări și fum. Abia a avut vreme să-și trezească familia și să se refugieze, că întreagă clădirea a fost cuprinsă de foc.

Și negrii divorțează. De o vreme încoace sporesc și printre negrii din Africa, divorțurile în mod simțitor. Numai în cursul anului acesta s'au despărțit 500 perechi de negri. Se vede că s'au învățat și ei dela Europeanii.

Un bătrân cuprins de flăcări moare în chinuri groaznice. Locuitorul Barcea Florian din Vintere își ducea cu greu amarul și greul unei vieți sărace și lipsite. În seara de a doua zi de Crăciun, s'a culcat în gura cuptorului. În vreme ce dormea, țolul în care era învelit s'a aprins fără ca bătrânul să simtă. Când s'a trezit, era numai flăcări. Speriat a început să strige după ajutor. Au sărit vecinii, cari au izbutit să stingă focul, dar bietul bătrân a murit în chinuri groaznice în urma arsurilor mari.

Din servitor milionar, datorită unei asemănări. Norocul acesta mare l-a bătut pe Sebastian Roggeri din Torino. Acum vr'o 20 de ani, fericitul milionar era un servitor sărac și căra toată vremea pământ cu roaba la Torino. Semăna foarte mult cu portretul din tinerețe al unui bogătaş, Alegretti. Pe patul de moarte acesta a mărturisit soției sale, că în tinerețe a avut un copil nelegit și a rugat-o să-i caute și să-l înfieze. Cum nu știa unde se află, l-a dat un portret de-al său din tinerețe. Văduva a dat portretul unei vrăjitoare și a însărcinat-o pe aceasta cu căutarea lui. Aceasta deși știa că nu-l va găsi, a primit și s'a hotărât să găsească pe cineva care să samene cu portretul. Norocul l-a scos în cale pe Roggeri. S'au înțeles repede și văduva, credincioasă făgăduințelor făcute bărbatului său, l-a primit și l-a făcut moștenitor al său. După moartea văduvei însă Roggeri n'a mai voit să dea banii făgăduiți vrăjitoare, iar aceasta l-a dat în judecată.

50.000 dolari pentru un câine. Cam scump câine, prețuiește cât două moșii de cele mari. Nu-i vorba că sunt prețuși și la noi destul de bine câinii, mai ales în lumea vânătorilor și a cucoanelor, dar ca să ceară cineva atâta bănet pentru o javră, la noi nu se pomenește. În America, unde lucrurile se vede că au alte rosturi și unde ciudățeniile se întâlnesc la tot pasul, se văd și de acestea. Câinele acesta scump se numește Pochel Lala și, datorită lui, stăpânul său a câș-

tigat foarte mulți bani la cinematograful. În zilele trecute, pe când era scos la ater, a fost răpit de niște hoști, cari au cerut americanului 50.000 dolari, ca să l-i aducă înapoi.

Bani de lemn. Pentru a face față cheltuielilor și lipsurilor bănești din ce în ce mai mari, orașul american Blain din Pensylvania, a hotărât să pună în circulație bani de lemn în valoare de 150 mii de dolari. Banii aceștia nu vor umbla decât pe teritoriul comunei. Noi dolari de lemn s'au și pus în circulație, plătindu-se cu ei salariile funcționarilor orașului.

Mare alunecare de pământ în Buzău. Asupra locuitorilor din cătunul Camburul, județul Buzău, s'a abătut zilele trecute o mare nenorocire. Ros din temelii de pânza apelor, dealul din față, plantat cu livezi de pomi roditori, a alunecat peste sat, pricinuind mari pagube. În vreme ce din adâncuri se auzeau bubaituri puternice, dealul a început să alunecă către mijlocul văii râului Sibiciul. După o alunecare de peste o mie de metri, dealul s'a oprit la cealaltă margine a văii, astupând apele râului cari au crescut în mod îngrozitor și amenință să se reverse. Locuitorii au izbutit să se refugieze din calea prăpădului.

Exerciții în vederea apărării contra atacurilor cu gaze. Pentru viitorul război, care va fi un război al aerului, toate țările se pregătesc din greu. În acest scop Ministerul aerului și marinei din România organizează un șir de exerciții în vederea apărării populației contra atacurilor cu gaze. Aceste exerciții vor avea loc la 9 Ianuarie 1938, orele 1 și jumătate și seara la 9 și jumătate. Toate acestea se fac pentru a obișnui populația cu măsurile ce trebuie luate într'un viitor război.

Țigani la colindat. De Crăciun s'au veselit și țiganii ca toți creștinii, cu vio, cu cântece și colinzi, după datină. Ca la orice veselie cu vio și cântece, tot după o datină mai țigănească însă, trebuie să urmeze și câte o mică pârulală, la care iau cu toții parte, dela cel mai tânăr până la cel mai bătrân. Așa a fost și în ziua de Crăciun, în comuna Călățele. Plecaseră țiganii Ion Moldovan, Petru Moldovan și Roștaș Hozat cu o întregă armată de danci și puradă să colinde pe țiganii Moldovan Ștefan și Moldovan Pavel cu cari erau neamuri. Acolo s'a încins un chef numărul unu, cu o lărmăle cum numai țiganii sunt în stare să facă. În totul veseliei, când limbile și mințile se încurcaseră rău de tot, unul din țigani s'a aplecat peste masă, să sărute pe nevasta vecinului său. Din greșală a vărsat o sticlă cu rachiu. Supărat de paguba făcută, stăpânul casei l-a pocnit cu o sticlă în cap. Atâta a fost de ajuns, că s'a pornit apoi o încăierare și o pârulală cum nu s'a mai văzut. Toți cari au fost la chef, s'au ales cu răni grele și au fost duși la spital.

BATERIILE USCATE DURA-OPTIMA (Acumulatori uscați) întrebuițate în locul acumulatorilor pentru încălzirea filamentelor la lămpile de radio, sunt indispensabile unde se cere o audiție radiofonică perfectă de lungă durată și economică. Ele nu necesită nici o încălzire sau vre-o îngrijire specială. Capacitatea lor enormă se datorește regenerării prin aerul atmosferic. Se găsesc în toate magazinele, iar cu lămuririle tehnice vă stăm la dispoziție **UZINELE DURA S. A.** din Timișoara.

892 (1-2)

Calugării Benedictini și Agricultură

de ALEXANDRU TODEA
student în teologie, Roma

La prima vedere s'ar părea curios titlul acestui articol: „Calugării și agricultură”, totuși exprimă un adevăr foarte mare, însă cunoscut de puțini. Calugării, orinii lui Isus, au fost exemple vii în toate ramurile de activitate omenească, la lueru și la rugăciune.

Dintre ordinele religioase s'au distins mult prin munca de folos oștesc, „Benedictini”, ai căror întemeietor e sf. Benedict, care a vădit lumina zilei în anul 480 la Norcia în Italia. Părinții săi, tatăl Aniei Eutropiu și mama Abbondanza, l-au trimis să-și facă studiile la Roma. Dar dorința lui arzătoare era să trăiască în singurătate, departe de zgomotul lumii, în rugăciune și în unire cu Dumnezeu. De aceea se retrage într'o peșteră, unde timp de trei ani, fără să-i stie cineva, afară de Dumnezeu și de un călugăr care-i ducea puțintică mâncare.

Pe timpul acela erau călugări, dar erau stabiliți în mănăstiri, ei trăiau singuri prin pustii și deșerturi, atât în Răsărit, cât și în Apus. Și astfel de călugări, întâlnind pe tânărul Benedict, l-au ales „abate” adică stareț. Însă văd aici mari greutăți din partea oamenilor răi, se îndreaptă spre orașul Cassino în Italia de mijloc, unde a construit o mănăstire a cărei nume e „Montecassino” și pe care am avut onoarea să o vizitez la sfârșitul lui August 1937. Această mănăstire a fost și este cea mai frumoasă din lumea întreagă. Așezată pe vârful unui munte, a răspândit și răspândește lumină și binefacere în toate părțile. Când sf. Benedict a ajuns acolo, locuitorii adorau statuia lui Apollo pe care stăteau în jurul ei ridicând în josul ei un altar în cinstea sf. Ioan Botezătorul. Apoi încetul cu încetul reuși să întoarcă la creștinism acele suflete enfundate în păgânătate, idolatrie și fărâdelegi în timp ce își zidea mănăstirea. În același timp strănă în jurul său oameni cari doriau să-și încheie viața cu totul lui Isus, formând o casă de imitatori ai Domnului, care a zis că: „Cel ce vrea să vină după mine, să se lăpede de sine, să-și ia crucea sa și să vină după mine”. — Și tot mai aici e meritul cel mare al sf. Benedict că a făcut o regulă, după care să se conducă acești orini ai lui Isus ieșiți din văltoarea lumii. Deși regula sf. Benedict e lungă, totuși exprimă o priză două cuvinte cari spun totul: „Ora et labora” = roagă-te și lucră, pe care urmașii sf. Benedict au păstrat-o în decursul veacurilor cu cea mai mare sfântenie.

De data aceasta vreau să scriu ceva despre ultima parte a devizii „benedictine” adică despre: „labora” = lucră, ca să pot trata în întregime titlul articolului.

Sf. Benedict a trecut la cele veșnice în anul 543, nu însă „regula” și opera sa, care au rămas ea niște lucruri pentru cei cari doresc să urmeze sfaturile evanghelice. Regula sf. Benedict e așa de perfectă, încât și unii regi au luat-o, ea după ea să-și guverneze țările peste sari domneau, precum și alți 15 întemeietori de congregații călugărești au primit-o întru toată. Așa că azi întreagă armata călugărească se conduce după normele date de sf. Benedict, se împărțeste în 15 congregații, având fiecare numire proprie ca: Silvestriani, Cistercensi, Trapișii, Camaldulensi etc. Toate împreună numără cam 27.000 de membrii. În ceea ce privește trecutul Benedictinilor, te pun în umire și te convinge, că au fost lumina și priasă și altare de jertfă în viața omenească. Uitați o statistică: După Cardinalul Capocelatro, Benedictinii dela început și până la anul 1727

la dat creștinismului optzeci și două mii șapte sute treizeci și două mănăstiri; dintre călugării acestor mănăstiri au fost aleși 50 de papi; 23.000 de episcopi și 100 de cardinali. După moarte au fost trecutți în rândurile sfinților 20.000. Au intrat în mănăstiri, afară de oamenii simplii:

22 împărați
10 împărătese
46 regi
50 regine
și 224 principii

Sunt cifre cari grăiesc dela sine. Și toți aștia, dela cel mai mare până la cel din urmă au protejat orice fel de lucru care era spre binele spiritual ori temporal al cetățenilor. Nu numai a celor dela orașe ci și a celor dela țate. Călugării cu domni au fost domni, cu țărani au fost țărani, făcându-se ca și st. Pavel tuturor toate, numai ca pe toți să-i mătușiască.

Dintre nesnumăratele ramuri de activitate au avut o înclinare specială spre agricultură — plugărie, viticultură, etc. Acea minunată regulă „roagă-te și lucră“ le-a fost și le este unicul ideal în viață, unind într-o armonie perfectă rugăciunea și lucrul. Călugării primind binecuvântarea stăruțului, se duceau la lucrul câmpului, plini de veselie, cântând psalmi de laudă și mărind pe făcătorul cerului și al pământului pentru atâta frumusețe curată din lumea aceasta. Și lucrau ca albinele. Căci sf. Benedict așa a dispus în regulile sale, ca mănăstirea să-și poată procura singură prin trudă și osteneală tot ce are lipsă pentru întreținere.

Apoi se îngrijeau și de săraci, căci călugării suau prietenii și refugiu săracilor, sunt protectorii acelor cari trebuie să plângă și să suspine în această vale a lacrimilor.

Țările, în cari călugării s'au ocupat în cea din sec. VI. cu munca câmpului, sunt Italia, Franța, Germania, Irlanda, etc. Tărenurile se gând atunci nu produceau decât spini și poloniți, erau curățite și în locul acestora creșeau cereale, ori se cultivau pomi roditori, formându-se grădini pline de toate bunătățile pământului, din cari se hrăneau apoi cei lipșiți și de multe ori cisea rădeau și-și băteau joc de dânii când lucrau în acele câmpuri ne-roditoare. Dar biruința era totdeauna a călugărilor, căci cu ei locuia Domnul, care a lucrat și a ostentat până când a fost pe pământ.

Mănăstirile mai însemnate, ca Montecassino în Italia, au devenit eu timpul nu numai centre de viață sufletească și de sfîntenie, ci și centre de economie, unde țărani găseau îndrumări și ajutoare ca să-și poată lucra moștile în mod rațional și cu folos. Când se aflau între agricultori lenași, cari nu voiau să lucreze, zicând că munca câmpului e prea oboșitoare, călugării li certau cu spiritul blândății, dându-se pe sine exemple, petrecând noaptea în rugăciune, iar ziua, dela răsăritul soarelui până seara, la lucru.

Astfel agricultura a ajuns la stîmă și perfecțiune necunoscută înainte. Țărani din diferite părți își părăsiau casele vechi și se așezau în jurul mănăstirilor, formând sate întregi, ca să fie conduși de cei ce atîta respect arătau față de ei prin munca și piada vieții. Cea mai mare mișcare de acest fel fu în Franța.

Călugării iubeau din tot sufletul pe țărani și se îngrijeau ca să aibă atît cele materiale cît și cele spirituale. De aceea s'a și format un proverb ce se auzia la tot pasul în Germania că: „Mănăstirea e raiul pe pământ“. La ori ce fel de muncă se introduceau metodele cele mai nouă. Animalele slabe erau înlocuite cu cele de rasă aleasă și specială, plante necunoscute erau cultivate și răspândite. Iar graul dedea roade înzecite. Cetei în timp de această apele se revărsau din belșug prin con-

ductele de apă, tocmăi în timpul zăpezii ori când lipsea aerea. Aici amintesc doar că Lombardia într'un timp deveni țiautul cel mai produsător din întreaga Europă prin munca de model a călugărilor Cistercieni, o ramură de Benedictini după cum am zis mai sus.

Deasemenea au plantat și păduri, iar acolo unde nici arborii nu creșteau din cauza pietrișului, tot aici binecuvântați locuitori ai mănăstirilor duceau țărână din pământurile roditoare și astfel cultivau legume și pe vârfurile dealurilor reci. Apoi au dat avânt nemai-pomenit industriei, înființând fabrici de lapte, țesătorie, fabrici de piele, de lemn, ș. a. Așa că cu drept cuvânt a zis și a scris marele învățat francez Montalembert următoarele cuvinte: „S'a putut proclama fără nici o exagerație, că originile mănăstirești sunt și ale agriculturii și ale industriei libere în lume“. Da, că până când biserica prin călugări a nobilitat munca manuală, aceasta se exercita numai de sclavi cari sau lucrau sau erau omorîți. Când însă persoane ilustre, regi și împărați pășiau pe urmele lui Isus, se simțeau fericiți ca să prindă în mână un instrument de lucru și să dea ajutor fraților disprețuiți. Nici o lege din lumea aceasta n'ar fi fost în stare să renalte și să preamărească lucrul decât credința și spiritul de jertfă al oamenilor nobili din clasele înalte cari de dragul lui Ius s'au coborît din palate în mijlocul celor mici, dând mâna cu ei la bine și la rău, arătându-le în felul acesta că toți suntem frați întru Hristos.

Aceste gânduri mi-au venit în minte aflându-mă la Montecassino, mănăstirea sf. Benedict, unde tot ce se află — dela cel mai mic obiect până la cele mai mari opere de artă, — sunt făcute de mâinile sfinților călugări cari au păzit cu sfîntenie regula, potrivit pentru toată lumea de bine: „ora et labora“, roagă-te și lucră!

Hotelul morților

Titlul pare luat din povești. Doar numai pe acolo se mai vorbește de morți și de strigoi cari vin și fac chefar în anumite nopți întocmai ca viii. Și totuși un astfel de hotel există în China. În el însă sunt introduceți morții.

Namăi cel bogat însă, căci cei săraci sunt îngropați în câmp, fără sicriu și fără podoabe. În acest loc, ca la un adevărat hotel, se plătește totul, camera, florile, lumina și mâncarea. Căci nici mâncarea pentru morți nu-i o glumă acolo. Zilnic se așează lângă sicriul mortului un vas cu orez, carne și dulciuri, ca el să se ospăteze. Mâncarea este mâncată apoi noaptea de servitorii hotelului, nu de musafiri. Cu cât mortul este mai bogat, cu atît și camera destinată lui este mai luminoasă, mai frumos împodocită, cu mai multe lumini și cu mai multe flori. Pentru noi este greu de înțeles cîntea aceasta deosebită pe care cel bogat o dau morților lor, dupăcum și de neînțeles va rămănea întreaga viață și felul de-a gândi al marelui popor al Chinei. Ei cred că lungă vreme cel mort nu se întîrtește în viața lui de dincolo, ci continuă să turbure, prin venirea lui, pe cei rămași. Grija aceasta deosebită pentru cel mort durează cam o sută de zile. La sfârșitul acestui timp, rămășițele celui dus se răcesc și el își găsește locul și pacea în lumea lui de umbre. Dar ei nu trebuie de loc uitat.

Din când în când cel viu își aduc aminte de el și-l pomenesc. Podoșul din fața ușii lor, Chinezii îl fac cotit, iar în fața porții pun o perdea, ca duhul celui mort să se oprească la cotituri și în fața perdelii și să se întoarcă înapoi, când ar mai încerca să turbure liniștea celor de pe pământ.

Lucrările plugarului în luna Ianuarie

Suntem în pragul unui nou an. Acum e bine să se facă socotelile și planul de muncă pe întreg anul.

Pe lângă case se repară uneltele economice pentru muncile din primăvară. În magazii se continuă cu vînturatul cerealelor, se controlează semințele puse la păstrat și în zilele mai calde se face aierizarea hambarelor și pivnițelor.

Grajdurile trebuie bine închise, și vitelor să li-se pună așternut gros. Dacă nu sunt puse la munci grele, li-se poate da nutreț mai învrăstat. Când zilele sunt mai calde, este bine să se lase câte puțin prin curte.

Controlăm cât de des stupii puși la iernat. Se cercetează urdinișurile, spre a nu fi astupate de albine moarte și se ia seama, ca să nu pătrundă șoarecii în stup. Dacă, bătând în coșnițe, se aude un șgomot ușor, înseamnă că e bine; dacă zgomotul este tare, în stup este frig.

La câmp se continuă căratul gunoierului pentru a îmbunătăți pământul. Dacă nu se poate pune sub brazdă, să nu se împrăstie, ci să se pună în grămezi mai mari acoperite cu pământ. Coaja zăpezii de pe câmp se poate rupe cu oile.

Ingrijirea pomilor roditori în timpul iernei

O livadă cu pomi este o podoabă pentru gospodăria fiecărui om, dar și o bogăție, un izvor sigur de câștig, dacă este îngrijită cum se cuvine.

Mare parte din îngrijirile ce trebuie date pomilor roditori, se pot face acum în timpul iernei, când plugarii nu sunt ocupați cu munca câmpului.

În timpul iernei se poate face gunoierul pământului de sub pomi, mai ales pe locurile sărace, căci în felul acesta dăm mai multă hrană pomului pentru a da o roadă cât mai mare. Se curăță cuiburile de omizi, se adună grămezi și li-se dă foc. Mușchii, lichenii și iasca de pe scoarța pomilor se freacă cu o perie aspră.

Dacă iepurii rod coaja pomilor, se ung cu gudron până la un metru înălțime. Se leagă rările pomului cu amestecătură de balegă, lut și păr de bou tăiat mărunt. Când zăpada cade în cantități mari, se adună în jurul pomilor, pentru a le da mai multă umezeală în vara care vine, a-i întârzia cu înfloritul și a-i feri astfel de brumă și îngheț. Impotriva bolilor și mușcăturilor de tot felul cari produc mari pagube în pomărit, stropim pomii pe timp potrivit, cu zămuri otrăvitoare cari se pot procura dela Camerele de Agricultură. Cu aceste stropiri nimicim o mulțime de dușmani vătămători pomilor.

Iubiți cetitori!

Nu uitați să trimiteți prețul abonamentului la foaie!

La ce este bună tinctura de iod

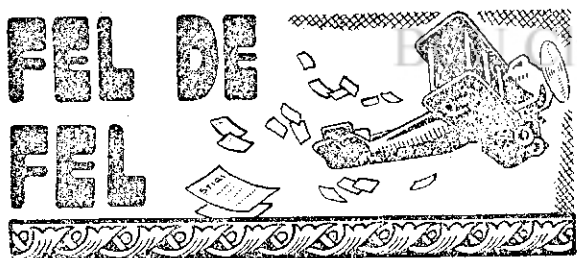
Una din cele mai prețioase și mai folositoare doctorii, cari nu trebuie să lipsească din casa niciunui gospodar, este tinctura de iod.

Folosința acestui leac este mai mult pe dinafară, pentru răni, tăieturi, umflături, scrintituri, bube și altele.

Se întrebunțează mai des atunci când rana este proaspătă, căci cu cât este mai în pripă întrebunțată, cu atât și puterea ei de vindecare este mai mare. Când se taie cineva la o mână, un picior, se stoarce ușor rana se atinge cu tinctură de iod și se leagă cu o cârpă curată. Bubele, coșurile și buboalele atinse cu tinctură de iod se vindecă. Deasemenea ungerea cu tinctură de iod la umflăturile dela gât ajută, ca ele să dea îndărapt. Altă întrebunțare este pentru junghiuri. Partea dureroasă se unge cu puțină tinctură de mai multe ori la zi. E bună deasemenea la înțepăturile, copturile, bubele și rănila din gură.

Pe din lăuntru se poate lua în apă pentru ușurarea durerilor de reumatism vechi, umflături de încheieturi și gușă. Dar trebuie luată cu mare grijă și nu în cantități mari, căci iodul este o otrăvă puternică și mai ales nu trebuie lăsat pe mâna copiilor.

Când e omul răcit, să pună într'un pahar de apă un picur de tinctură de iod și apoi să bea această amestecătură. Răceala va trece aproape totdeauna cu siguranță.

Cea mai dulce apă din lume

Nu-i apa Dâmboviței din București, care-i așa de dulce, cum spune cântecul, de cine o bea nu se mai duce, ci apa râului Sava din Serbia. În ultimele două luni în apele acestui râu au fost avărlite peste 1500 kilograme de zaharină (substanță cu mult mai dulce decât zahărul). Cu această zaharină s'ar fi putut îndulci 28 milioane 125 mil cești de cafea neagră, 14 milioane 62 mil pahare de limonadă, sau 9 milioane 375 mil cești de ceai. Ea ar fi putut înlocui 22 camioane încărcate cu zahăr.

În Iugoslavia vânzarea zaharină este oprită și dacă această cantitate ar fi fost folosită, statul pierdea foarte mult.

Leacuri de odinioară

Dacă un om al veacurilor de demult s'ar trezi, ar rămânea ulmit de cele ce se petrec și poate că ar dori întoarcerea în lumea lui de atunci.

Multe din lucrurile de odinioară azi nu mai sunt cunoscute și întrebunțate.

Interesante sunt mai ales leacurile pe cari cei de demult le foloseau de tot felul de boale, și în cari ei aveau cea mai mare încredere.

Erau descântece vindecătoare, pietrii și prafuri făcătoare de minuni. Se foloseau pentru vindecare și băile de aburi, de sânge și de lapte.

Băile de lapte erau întrebunțate ca un mijloc de înfrumusețare pentru femei și istoria

ne spune că atunci când împărătesele plecau în călătorii, luau cu ele câteva mângârițe, pentru a avea oricând lapte la îndemână. Băile de sânge erau socotite ca un bun mijloc de întinerire și se spune că Ludovic al XI-lea se scâldea în sânge de copii pentru a întineri. Cei loviți de trăsnet făceau băi uscate de nisip și pământ, iar pentru înecați se foloseau băile de fân încălzit și cenușe.

Pentru reumatism se foloseau frunzele de mesteacăn culese la prânz ca să nu fie ude.

Sifiliticii erau muiți în bălțgar, asta ca un mijloc de vindecare, dar și ca o pedeapsă, căci de această boală sufereau numai destrănații și păcătoșii.

Monete de piatră

Pentru schimbul de mărfuri de obicei se folosește banul. Sunt însă locuri unde nici argintul și nici u sunt folosite și nici banii de metal nu sunt cunoscuți. Pe acolo la loc de bani se folosesc scoici și pietricele din gura apelor. În insula Yap se folosesc în loc de bani pietrii, în forma și mărimea unor de moară. Cu cât piatra este mai mare, cu atât este și mai prețioasă. Locuitorii numesc aceste pietre „fei“. Când încheie târgul, lasă piatra acolo, căci știu că n'o fură nimeni. Cea mai bogată familie din insulă, avea un uriaș „fei“ pe care nu l-a văzut niciodată căci era în fundul mării.

Modă de acum 3000 de ani

Un arheolog grec a găsit într'un sat din insula Creta o statuie a unei femei cioplită din piatră, care înfățișează pe „mama cretanilor“. (Creta e o insulă în Marea Egee). De pe această statuie veche de acum trei mil de ani se poate vedea că moda în îmbrăcăminte a femeilor de azi nu-i o iscodire chiar așa de nouă, căci și atunci rochiile erau tot așa de decoțate și sămănau foarte mult cu cele de azi. Părul se purta tuns bălețește întocmai ca și la noi mai acum câțiva ani.

Vaci încălțate

Așa ceva nu se găsește la noi, doar cățelii cu stăpâni mai mișcâți dacă mai au parte de câte un pleptăraș, ca să nu le răcească spinarea și să simtă cald la șale. Cuvântul la noi are cu totul altă însemnare și se întrebunțează des, mai ales pentru a arăta gradul de de cumințenie al cuiva. În alte țări, unde sunt mai multe clădășenii, se văd și de acestea. Așa în Anglia se spune că sunt tarne întregi de vaci și de boi încălțați. Pentru a putea vindeca oile și vacile de boala de unghii și gură care bântule des în Anglia, crecătorii le pun un fel de șoșoni care împiedecă răspândirea boalei și ține strânsă legătura pe rană.

Populația globului pământesc. Un vestit învățat american, R. Peary, a publicat un studiu cu privire la modul cum a crescut populația din lumea întregă. Pentru prima dată, la 1650, populația globului a fost socotită la 445 milioane. După o sută de ani s'a constatat o ușoară urcare, numărul locuitorilor pământului atingând 500 milioane. În 1850 numărul s'a dublat, ajungând la un miliard, iar până azi a crescut atât de repede încât avem 2090 milioane locuitori, iar peste 70 de ani vor fi încă odată atâția.

Citiți și răspândiți
„UNIREA POPORULUI“

Tipografia Seminarului Teologic gr.-cat. Blaj

Cărți nouă

Almanahul revistei populare catolice „Viața“ în al 25-lea an de existență pe anul 1938. Tipografia „Serafica“ Săbăoani-Roman, 128 pagini format 23/15 cm., preț 15 Lei.

Se prezintă cât se poate de bine, având pe copertă icoana în mai multe culori a Preacuratei Vergure Maria cu micul Isus în brațe și tipărit pe hârtie bună și are mai multe cărți puri. În dreptul fiecărei luni este câte o poezie drăguță, constatătoare din 4 strofe, apoi curvin folositoare. Are și o cronică bogată dela Vatican, din Lumea Catolică și din lumea întregă.

Calendarul „Foaia Noastră“ pe anul 1938 întocmit de Gheorghe Subu. Tipografia Națională S. A. Cluj, Strada Regina Maria 36, 128 pagini, format 20/14 cm., preț 15 Lei.

Dr. Gheorghe Subu, redactor la „Foaia Noastră“ din Cluj a întocmit un foarte drăguț calendar, care-i face cinste. Partea pentru învățură și petrecere este cât se poate de drăguță. Articoli de dnl Mihail Lungianu, Ion Mihalachionel Pop, Octavian Prie, prof. Valeriu Moldovan, Teodor V. Păcățian, Septimiu Popa; aporzi, gume și alte lucruri bune și plăcute pentru țărani noștri.

Calendarul Poporului Românesc 1938, anul al VI-lea, editura revistei „Poporul Românesc“, gara Chitila, județul Ilfov; 112 pagini, format 16/12 cm. Prețul ?

Revista „Poporul Românesc“ este una dintre cele mai bune reviste populare din țară, iar calendarul pe care-l scoate de 6 ani este mai pe jos și face cinste celui care l-a alcătuit. Chipurile în culori precum și cele în culoarea neagră a tiparului sunt frumoase și bine executate; staturile sufletești, cele gospodărești sunt asemenea bine prinse și pe înțelesul tuturor scrisse, așa că le poate citi cu drag oricine, și mai ales țărani.

Parohia Română greco-catolică Sf. Gheorghe din Canton, Ohio

Aviz

Parohia Română greco-cat. Sf. Gheorghe din Canton Ohio U. S. A. (America), dorind să aibă un preot din Transilvania, lansează pe această cale un apel călduros către ouorași preoți, cari au aprobarea Excelenței Sale Dr. Alexandru Nicolescu, Mitropolitul Blajului și dori să vină în America, să se adreseze numitei parohii pentru informații detaliate.

Adresa: Noua Parohie Greco-Catolică Sf. Gheorghe 1837 — 7 th. St. N. Canton, Ohio U. S. A. America

No. G. 3626—1936.

Publicație de licitație

Subsemnatul Portărel prin această publică că în baza deciziei No. G. 3629—1936 a Judecătoriei Mixte Blaj în favorul reclamantului Carel Stăniloiu repr. prin avocatul Dr. Ioan Blandu din Blaj pentru încasarea creanței de 15.000 Lei — bani și acc. se fixează termen de licitație pe ziua de 21 Ianuarie 1937 orele 11 a. m. la fața locului în Crăciunelul de Jos, Conacul moșiei, casa No. 230, unde se vor vinde prin licitație publică judiciară 4 scroaște 12 parcele, una lapă roșie, 2 căruțe și un câț pt. porci, în valoare de 14.700 Lei.

În caz de nevoie și sub prețul de estimare Dată la Blaj la 28 Decembrie 1937.
 (909) 1—1 portărel: I. ZAITĂ